

FOLK OG LAND

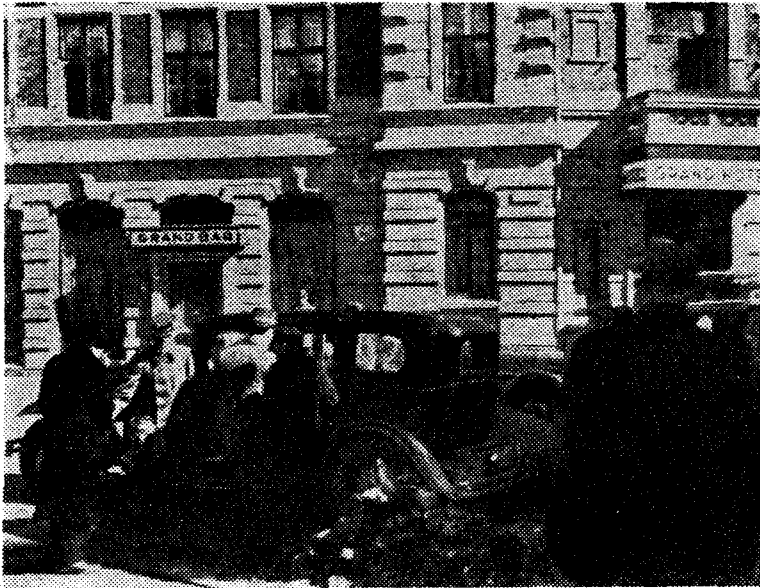
NR. 9 — 14. ÅRGANG

LØRDAG 27. MARS 1965

LØSSALG 1 krone

ORVAR SÆTHER:

Quisling og Haakon ? Hvem har skylden?

Kongen forlater Hamar ved 7-8-tiden 9. april 1940.

Det er en meget utbredt oppfatning i Norge at hvis Quisling ikke hadde dannet sin regjering 9. april, så ville Kongen ha kommet tilbake fra Elverum og tatt imot Hitlers tilbud om såkalte «danske tilstander i Norge».

Victor Mogens skriver om dette i sin bok: «Tyskerne, Quisling og vi andre» side 106:

«Vi skal ikke her diskutere om det ville vært det beste for det norske folk, men vi skal konstatere, at når det ble fortsatt krig skyldtes det Quisling. Det var hans person, som gjorde at det overhodet ikke kom til forhandlinger, at våpenmakten måtte avgjøre saken».

I sin bok «Seierherrens justis», gjentar Wiesener denne oppfatning. Han skriver side 133:

«Kongen fikk en basis for sitt senere så berømte nei, da det ble forlangt at Quisling skulle anerkjennes som statsminister».

Det fins likesom ingen grense for hva man kan beskyldte Quisling for. Han er utenfor loven. Han er en kjetter. Man er ikke engang forpliktet til å snakke sant under eds ansvar når det gjelder Quisling. Det gjelder å få på ham mest mulig av

nedsettende ting. Han er skyld i alt ondt. Quisling stoppet krigen ved å forstyrre mobiliseringen. Quisling satte krigen i gang ved å stå i veien for Kongen da denne ville tilbake til Oslo og ta imot freden.

Men stod Quisling virkelig i veien for Kongen?

La oss se litt på det. Den norske grunnlov har en farlig dualisme i sitt vesen. Den krever underskrift fra to personer hvis den utøvende makt skal kunne fungere. I § 31 står det: «Alle af Kongen udfærdigede Beslutninger skulde, for at blive gyldige, kontrasigneret».

Men hvis ingen vil kontrasignere Kongens beslutninger, eller hvis Kongen ikke

vil underskrive de beslutninger som statsministeren kontrasignerer, så opphører den utøvende makt å fungere. Da oppstår kaos i statsapparatet.

Det var nettopp dette som inntraff i april dagene 1940.

Nygaardsvold ville fra første stund av gjøre som Stauning i Danmark. Han ville bli i Hovedstaden da tyskerne kom for å besette landet, og han ville ta konsekvensene av sin politikk før april dagene 1940. Hitler, hadde dessuten på utenriksminister Ribbentrops anbefaling utsett Nygaardsvold til å være statsminister i Norge. Professor Skodvin skriver i sin bok «Okkupasjonsstyret i Norge» følgende (side 37):

«Som vi har sett, låg det på den tida alt føre utkast til korleis ein skulle ordna seg med regjeringa Nygaardsvold under den militære planen».

Og side 43 skriver Skodvin videre:

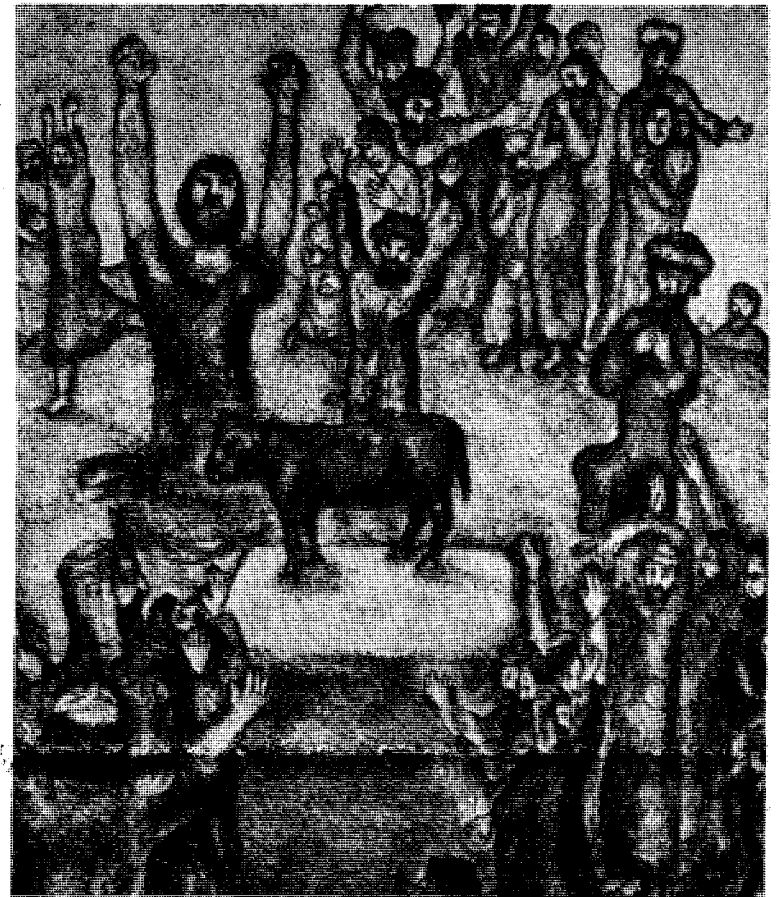
«Utanriksminister von Ribbentrop heldt fast på at tysk-sovjetrussisk venskap var grunnlaget for den tyske Skandinaviapolitikken. Dermed var Quisling og avvist — —»

Quisling var som kjent persona non grata i Sovjetunionen og det er en kjennsgering at Hitler ikke hadde utsett ham til å være statsminister i Norge under okkupasjonen.

Forts. side 2

Erhard Fliesberg:

SLUTACKORDET

«Det lärer människorna till ursäkt, att de vanligen icke äro medvetna om den drivkraft, själviskheten utgör vid danandet av deras meningar Självedrägeriet på detta område är gränslöst. Demokratlumpen, som fått rang och ordnar, får därmed vanligen också en bättre övertygelse».

VIKTOR RYDBERG.

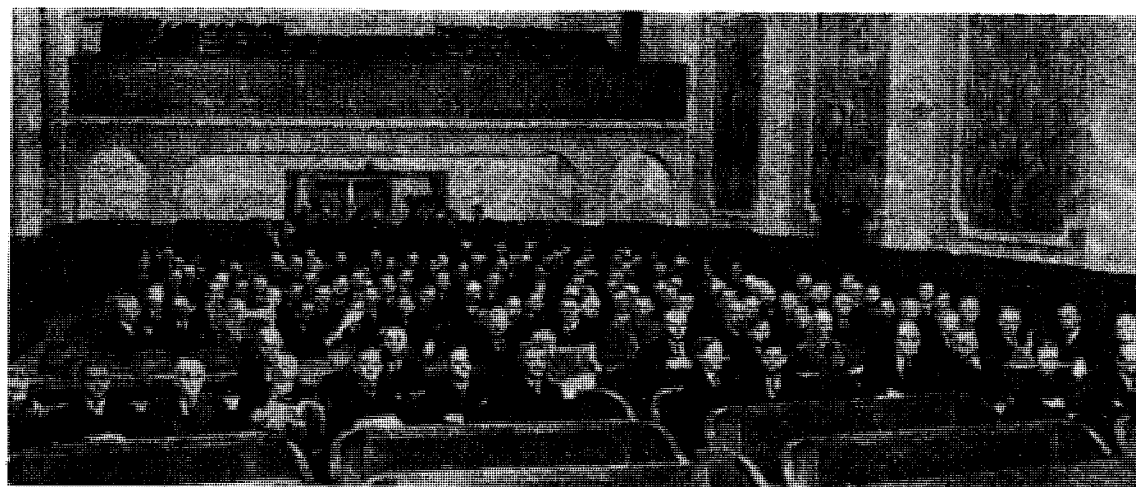
De, som nu är sjuttio år eller mer, har genomlevat en ödesdigert avgörande period i mänsklighetens historia om

vars allvarliga inverkan på levnadsmöjligheterna mycket få har en aning om eller ens vilja och kunna förstå att vi nu stå inför valet att välja vilket slutackord skall spelas i mänsklighetens symfoni. Därav avgöres mänsklighetens öde för tusentals år framöver.

I ungdomens dar finge dessa - dagens pensionärer - vara med om första världkriget med dess hela världen omdanande fredsslut och efterföljande berg- och dalbana för valutornas vidkommande och total penningkrasch hos de besegrade. I framförallt dåtidens neutrala länder härskade en hektisk affärsverksamhet, där handelsmarodörer kunde sälja allt mellan himmel och jord blott det dög som någon slags ersättning för normalt använda varor.

Livsmedels- och varubrist och begreppet gulascheri blev en verklighet for allt, slags okunnighets affärs-, skoj- och spekulationshets. Nyblivna «millionärer» levde en liten tid flott på penningmängder, vars realitet blåste bort, när fredskrisen och dess

Forts. side 8

Stortinget på Hamar 9. april 1940.

Jarlen i Vest-Agder fyller femti år

Georg Stray, Kristiansand S, er av fag en fremragende by-omformende eiendomsmegler med uhyre arbeidskraft, men av liv og lyst er han en tindrende, ekte nasjonal jarleskikkelse med rot i Vestagders saga. Han fyller i disse dager 50 år. Georg Stray har såvisst aldri dradd ull over gullhjelmene. Trofast har han støttet arbeidet for sannhet og rett.

Denne sang synger han stadig:

*Vilja de høyre kvædet mitt,
og vilja de ordet tru?
Om han Olav Trygvason
skal songen ber seg snu.
Dansen glyme i halli.
Så dansa me då i ring!
Glade rida Noregs menn til
Hildarting.*

*Kongen let seg ei snekkeje
byggja
bort på den slette sand,
Ormen den lange, det største
skipet,
som bygdest i Noregs land.*

Georg Stray deltok som frivillig i Finnlands ærefulle forsvarskamp mot overmakten. Han fikk feltmarskalk Mannerheims klokke og sertifikat som minne om innsatsen. — Befolkningen i Kristiansand ville ikke ta ham det ille opp om han sang midt i Markensgata: Her kommer gutta i den norske legion. Alle sammen vet at han er en av deres egne og at han natten mellom den 17. og 18. mai 1940 ble arrestert av den daværende operetteaktige politimester i Kristiansand, fordi Georg Stray forsøkte å mobilisere ungdommen til åpen, militær motstand mot tyskerne. Dette ville blitt noe ganske annet enn det såkalte felttog i Setesdalen som skildres i et verk på over femhundre sider av Forsvarstabsens Krigshistoriske Avdeling, et felttog hvori det ikke løses ett eneste skudd mot tyskerne — ikke engang av vanvare. — Den, som fra «Flaggermusen» hentede politimester, forsvant til London, hvor han deltok i tillagningen av de ulovlige og landsskadelige landssvikanordninger. Såvidt berettes forsvant samtidig politikammerets vaktjournal hvor arrestasjonsordren med begrunnelse var registrert.

I Vest-Agder vet folk at det var to NS-menn på Odderøen, kommandanten, oberstløytnant O. A. Fosby og løytnant og storsanger Jacob Rynning og deres folk som bevirket at festningen

bet kraftig fra seg.

En dag kom en utslitt bonde — Emanuel Salvesen Schjelderup Dvalaas Traane — ens ærend for å selge just til Stray, gården Traane — da ingen kjøpere hadde meldt seg. Gården ligger i den ennu torneroseaktige del av Søgne, som jeg har skildret før. Det var ingen odelsberettiget til Traane og selgeren visste at Stray kunne få gården på fote. Stray kjøpte Traane, bulldozet svære myrer og plantet skog for store beløp, anskaffet dyr. Traane livet opp igjen! Alle hithørende myndigheter og mennesker i fylket anbefalte konsesjon naturligvis. Departementet nektet og beordret salg ved auksjon. Slik drepes det levende liv i Norge i dag.

En slik byråkratisk seir knekter ikke Georg Stray. På sterke menns vis er han snild og godmodig, og han har flere gode ting å gjøre for sitt Norge.

Alexander Lange.

FORLOVELSESRING- SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav portofritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!
Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodiskirken.

Bergen

ANNELISE PAROW

TANNINNETNING

Trondheim

AVERTER I

FOLK OG LAND

Quisling og H7

(Forts. fra s. 1)

Den 9. april klokken 1/26 om morgenen satt Nygaardsvold sammen med resten av regjeringen på Victoria Terrasse — et drygt steinkast fra Slottet, da minister Bräuer kom med sitt tilbud om, «danske tilstander i landet».

Det fantes bare én mann i Norge som kunne svare ja eller nei, på det tilbudet, og det var Kongen personlig, for han og han alene «kan erklære krig og slutte fred».

Det kunne ikke Koht og heller ikke Nygaardsvold.

Men Kongen unnlot å svare og reiste til Hamar. Nygaardsvold ville bli i Oslo, men måtte slå følge på grunn av dualismen i den norske grunnlov.

La oss derfor konstatere at Kongen hadde anledning til å bli i Oslo og til å ta i mot Bräuers tilbud om fred tidlig om morgenen den 9. april. Quisling stod ikke i veien for ham.

Klokken 1/21 den 9. april var Kongen selv, hele regjeringen og Stortinget samlet på Hamar. Bräuers tilbud om «danske tilstander» ble av Koht forelagt hele forsamlingen og ved en underhånds undersøkelse ble det fastslått at det var flertall for å ta imot Bräuers tilbud. Koht skriver i sin bok «Frå skanse til skanse» side 34:

«Han (Nygaardsvold) bad om at Stortinget skulle velja tre mann som i lag med ein frå regjeringa kunne ta forhandlninga med Bräuer».

Disse tre var Mowinckel, Lykke og Sundby, førerne for partiene i Stortinget.

Videre skriver Koht:

«Ein bør ha det klart for seg at det framlegget Nygaardsvold hadde slutta talen sin med, ikkje var berre eit personleg framlegg ifrå han. Det var i røynda ei frukt av drøftingane med stortingsmennene føre sjølve tingmøtet, og talen hans skulle vera ei grunngeving for dette framlegget».

La oss da slå fast at den 9. april ved 1-tiden så ville hele «demokratiet» tilbake til Oslo og ta i mot fred av Bräuer.

Og la oss merke oss meget nøye at på den tid hadde Quisling enda ikke dannet sin regjering. Quisling stod altså ikke i veien for Kongen. Kongen kunne ha tatt med seg sin kjære Nygaardsvold og reist til Oslo, og regjert som Christian og Stau-

Forts. side 7

Forbundets kontor:

holdes stengt mandage og lørdage. Ekspedisjonstid: tirsdag- onsdag-torsdag og fredag fra kl. 10 til 15.

Kolbjørn Opsahl 70 år

livet innen en overskuelig fremtid.

— Ja, dette var en utflykt fra temaet K. O., men en jublant som er full av sunn sans kan hyldes på mange vis.

Efter utdannelse på Treider Handelsskole i Oslo var K. Opsahl en tid lærer ved skolen. Så dro han til Vestlandet for å tevla i kunnskapstilegnelse på Volda i Sunnmøre med de opadstrebbende vestlendinger som nu har okkupert Kringkasting, og TV, som jeg føler meg fristet til å døpe VestV.

Med akademisk borgerbrev av fin bonitet, med 1,87 på strøpelesten og sin sterke konstitusjon kvalifiserte han seg til opptagelse i annet kull på Hærens Flyskole, Kjeller. Med sertifikat som sersjant og kampflyver forlot han skolen. Med den nuværende inflasjon av titler vil det vel nesten svare til general, noe a la Bjarne Øen. — Så tok han tannlegeeksamen og praktiserer på Hokksund hvor han er bofast. Han har avansert til vernepliktig sekondløytnant! Hans kolleger sier at han er en framifrå tannlege!

Under okkupasjonen fant noen hjemmefrontere (eller utefrontere?) ut at hederskaren Kolbjørn Opsahl var farlig. De bestemte 2 ganger hans død. Han har ganske riktig en hytte og et fiskevann som var vel verd å ha. Men eksekusjonsmannen kunne ikke få seg til å skyte fra sitt bakhold. Han kjente vår jublant.

Vi i FORBUNDET og FOLK OG LAND ville helst med passende proviant skyte ham opp i rummet så han i ro og mak kunne studere utviklingen av sirkus Norge.

Alexander Lange.

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid: kl. 19,30.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Stortingsvalget

Vi står som kjent foran et stortingsvalg hvor de såkalte borgerlige partier gjør seg de største forhåpninger om å erobre makten etter tyve års uavbrutt arbeiderpartistyre siden 1945. Vi tar neppe feil i at de også regner med støtte fra en stor del av de tidligere NS-folk når det gjelder å nå deres ønskers mål.

Hva de skal med denne makten har de riktignok, såvidt vi kan se, hverken forklart oss eller andre, og når alt kommer til alt, så er det spørsmål som veier tyngre for oss enn dette hvem av de partipolitiske størrelser som skal sitte på toppen i det ensrettede samfundet som verdenskrigen frembragte. Ikke skal noen heller få innbildt oss at Høyres Lyng eller Venstres Røiseland har nevneverdig andre retter å servere enn variasjoner av Vestens internasjonale sosialisme.

De borgerlige partier hadde sin sjanse til å overta makten og til å bestemme utviklingen — hvis de da overhodet hadde noen virkelige politiske perspektiver — dengang i 1945, da den temmelig frynsede og skyldbetyngede Nygaardsvoldregjering vendte tilbake fra et velfortjent eksil. Men som alltid misbrukte disse sterile og frykt-somme maktstrebere sjansen. Istedenfor å gå løs på de virkelige konkurrenter om makten med full kraft og med den riksrett som deres bedrøvelige regjering ærlig og redelig fortjente for den ulykke de bragte over landet i 1940, så lot de seg som vanlig lure med på et samarbeide rettet mot NS, et samarbeide som lot Arbeiderpartiet slippe fra ansvaret, som fratok NS-folk stemmeretten, men lot Arbeiderpartiets tyskerarbeidere beholde sin.

Siden har de borgerlige gått med nesen i den røde klut og jamret over «sosialismen». Men nå kommer de altså igjen, tyve år etterpå, og vil ha stemmene til de NS-folkene som de ikke har fått plaget livet av i mellomtiden.

Så har de vel gjort en iherdig innsats i all fall i siste valgperiode for å gjenvinne vår tillit og for på sett og vis å gjøre oss æresforpliktet til å hjelpe dem?

Ja, vi fikk jo en liten prøve på det da Stortinget «gjorde seg ferdig med» landssvikoppjøret. Når en ser bort fra den rabiante Løberg, «nazismens fiende nr. 1», så var det de borgerlige talere som gikk i spissen med hårdnakket uforstand og motbydelig hykleri. Det var ikke mange spede grønne spirer som foldet seg ut i den leir, og de ganske få det var, spesielt i Senterpartiet, ble grundig desavouert av partipressen. NATIONEN drev det til og med så vidt at ethvert innlegg fra senterpartifolk som ikke absolutt understøttet det amoralske «retts»-oppgjør simpelthen ble strøket i referatet! Og de en kanskje kunne håpet på etter private uttalelser, de glimret enten ved dyp taushet eller ved beleilig deltagelse i internasjonale møter. Til gjengjeld forklarte det borgerlige folkerettslys Edvard Hambro alt folket at grunnlov og menneskerett ikke gjelder i krig og nød og slike situasjoner da det er spesielt viktig at de beskytter menneskene.

Arbeiderpartiet var naturligvis like negativt innstillet som det alltid har vært — bortsett da fra Stavang, hvis uforferdethet målt med vanlig partipolitikermål er rent ut sagt utrolig. Men så er det da heller ingen som har ventet seg noe nevneverdig fra den kant.

Men, altså slik er da situasjonen i den stund da de borgerlige partier vandrer rundt med sin tiggerpose for å samle stemmer fra straffedømte NS-folk og deres nærmeste. Ikke rart at den overveiende stemning da Forbundets årsmøte diskuterte valget var ikke å skitne sine fingrer til med å ha befatning med noen av disse politiske fri-

Advokat SVERRE HELLIKSEN:

SANNHETEN OM DET SÅKALTE «RETTS»-OPPGJØR

Herr redaktør!
I det utmerkede nummer av avisen for 13. mars i år tillater jeg meg å peke på en feil som stadig går igjen både innen NS og andre som snakker og skriver om landssvikoppjøret. På første side, spalte 1 heter det: «Under disse omstendigheter gav regjeringen Nygaardsvold ordre til general Ruge om å innstille fiendtlighetene og avslutte en våpenstillstandsavtale med tyskerne». Avtalen herom er Trondheimsavtalen av 10. juni 1940, som er inn tatt side 5, men der heter det helt uriktig: «Kapitulasjonsavtalen i Trondheim».

Leser De gjennom Trondheimavtalen finner De ikke et ord om kapitulasjon. Bare om våpennedleggelse.

Dessuten var kapitulasjon ved Trondheimavtalens inngåelse (underskrift) et passert stadium. Total kapitulasjon (overgivelse) av alle norske stridskrefter forelå allerede før og kunne ikke omfattes av Trondheimavtalen. Den norske øverstkommanderende, general Ruge skriver i «Krigens Dagbok» I (1946) side 410: «9. juni kapitulerte jeg med de gjenværende norske stridskrefter». Ved Bjørnefjell kapitulerte den siste av Norges divisjoner, 6. divisjon, 9. juni

ere før de med positiv gjerning eller med holdbare løfter har sørget for å skape grunnlag for bedre tiltro.

Vi vet ikke om Forbundets arbeidsutvalg vil trekke opp noen retningslinjer for stortingsvalget og hva disse eventuelt vil gå ut på, men vi vil for egen regning gjerne ha sagt, at vi vil håpe ingen anstendig tidligere NS-mann — uansett hvor «opptatt i samfundet» han føler seg i øyeblikket — lar seg trekke inn i en uverdigg politisk kamp om makten som allikevel ingen kursending betyr, fordi de nye aspiranter hverken har kraft, vilje eller mot til å trekke opp noen annen kurs enn den vi nå styrer etter — det være seg innenrikspolitiske eller utenrikspolitiske. Har herrene ikke noe annet og ikke noe bedre å by på enn å få skiftet ut Gerhardsen med Lyng eller en av de andre borgerlige ubetydeligheter, så er det mere anstendig av oss enten å sitte hjemme eller eventuelt å stemme blankt. Så får vi iallfall intet kollektivt medansvar for utviklingen.

kl. 24, men ifølge pkt. 1 ble fanger utlevert et døgn før. Trondheimsavtalen om våpenstillstand ble undertegnet 10. juni sent på eftermiddagen.

Ifølge «Svenska Aktstycken» (1947) side 302 og dok. 309 telegraferter general Ruge at kongen og regjeringen hadde «befalt» ham «å innstille fiendtligheten». Det ble altså gjort ved våpenstillstanden, for pågående krigs varighet. (Jfr. FOLK OG LAND for 13. mars 1965).

I den verdensanerkjente britiske «International Law» (Oppenheims), som den rettskultiverte verden (men ikke norske domstoler etter 1945) betrakter som sikker folkerett, og strl. § 14 gir fortrinnsstrafferettslig, er der i 7. og 8. utgave bestemmelser som ugyldiggjør norsk rettsoppgjør. For eksempel ved å fastslå at et okkupert lands straffelov forblir gjeldende — «remain in force». I denne forbindelse siterer jeg fra 5. utgave II: «En hvilken som helst handling i strid med en kapitulasjon ville bety et internasjonalt rettsbrudd hvis en krigførende regjering gav ordre til det, en krigsforbrytelse uten en slik ordre. Om våpenstillstand skriver Oppenheim det samme i 5. utgave II, side 454.

Ser vi så på Haalandsdommen, som ble prejudikat for hele landssvikoppjøret, heter det i lagmannsrettens dom 16. juli 1945 som det militære og rettslige grunnlag for dommen: «Den omstendighet at landtroppene etter hvert måtte kapitulere og hele landområdet ble okkupert, avsluttet ikke krigen, som ble fortsatt av kongen

Til Norges Bondelag

Blant alle de andre store jubileer som i år skal feires, skal dette også minnes: I 1945 blev alle medlemmer av Norges Bondelag som hadde vært medlemmer av NS ekskludert. 10 år senere kom et rundskriv til samtlige avdelinger av N.B. som meddelte at disse medlemmer på nytt kunne søke om medlemsskap mot at de undertegnet en erklæring om at de på det tidspunkt de søkte om medlemsskap i NS var åndssvake. Det var ikke alle som ville undertegne denne erklæring, og de er fremdeles ikke medlemmer av N.B. Hvor lenge skal det gå før denne eksklusjon blir opphevet? Blir det til 20-50- eller 100 års-jubileet? Svar utbedes.

A. E.

og regjeringen fra dens sete i London». (R. M. B. nr. 2, side 9).

Dødsdommen gjaldt en ungdom, som selv hevdet at krigen var opphørt. (Han arbeidet hos tysk politi, og Trondheimsavtalen stod oppslått på alle tyske forlegninger). Han kunne da ikke dømmes etter strl. § 86 slik den lød legalt. Domstolene gikk ut fra bare delvis kapitulasjon. Bare «landtroppene», mens derimot okkupasjonen ble angitt som total. På side 412 i «Krigens Dagbok» I ser man at også flåte og fly var gått tapt. Høyesterett forkastet Haalands anke ved kjennelse av 9. august 1945 (R. M. B. nr. 3, side 12).

Til tross for at det norske folket — som Gerhard Gran skrev — er slendrianfolket mellom nasjonene, kan vi være sikre på at Høyesterett ikke ville sluttet seg til lagmannsrettens oppfatning i 1945 hvis den hadde visst om Ruges telegram og totale kapitulasjon, om våpenstillstandsavtalen, total demobilisering og offiserenes æresord. I Høyesterett var der dissens om § 86 som var hjemlen for dødsstraff etter flertallets mening (og Haaland ble medlem etter 10. juni 1940). Men hvorfor nekter domstolene gjenopptagelse når kjennsgjerningene nå er på det rene?

Efter artikkel 43 i Haagerkonvensjonen 1907, vedtatt av Norge 1910, inntatt i Norsk Lovtidende 1910, side 500, preferert iflg. strfl. § 14, gjaldt i Norge i okkupasjonstiden norsk lov, undtagelsesvis okkupantens lov, ingen eksile anordninger fra utlandet. Det kom de straffeglade dommene utenom ved at anordningene angivelig først ble effektive ved okkupasjonsens opphør. Det faller helt sammen, fordi ved opphøret begynte 8. mai 1945 alliert okkupasjon, som også iflg. artikkel 43 anser norsk lov gyldig, undtagelsesvis okkupantens lov. Det som begrunnet alliert okkupasjon var eksilregjeringens avtaler med de 3 allierte Storbritannia, USA og Sovjetsamveldet (som allerede okkuperte Øst-Finnmark ultimo oktober 1944). Norge var eneste tysk-okkuperte land som ble alliert-okkupert etterpå, og eneste som bygget på eksile strafferegler. Norske lover dikteres — til overflod iflg. artikkel 43 — i disse avtaler fra Utenriksdepartementet, hvis sjef etter 1945 var den samme som hadde undertegnet avtalene for eksilregjeringen. De ble først offentliggjort av U. D. i 1950. Men allikevel vil man kanskje — illegalt — ikke gå til gjenopptagelse.

Sverre Helliksen.

Skyld og Soning

DEN BRITISKE JURIST F. J. P. VEALE GRANSKER «VAR TIDS NØKKELPROBLEM»

2. TO DJEVELSKE PLANER

(Fortsatt fra forrige nummer)

Riktignok blir da det spørsmål stående åpent, om mange mennesker i England dengang lot seg narre av det britiske luftfartsministeriums forløyede dementier. 11 mars 1943 forkynte for eksempel Captain Balfour, luftfartsministeriets understatssekretær og talsmann, høytidelig i Underhuset: «Jeg kan avgiv den forsikring at våre bombe-mål hos fienden var industri, transportvesen og krigspotensialet. Vi kaster ikke bomber på kvinner og barn for bombekastingens skyld. Når tyske sivilister lider under gjennomføringen av våre hensikter, så er det deres egen feil». Nøyaktig ett år før denne ettertrykkelige forsikring ble, etter hva det nu er blitt kjent, Lindemann-planen om terrorangrep godtatt av det britiske krigskabinett. Overensstemmende hermed fikk flypilotene i bomberkommandoene instruksjoner om å konsentrere sine angrep mot tettbeboede arbeiderkvarterer. Hva sannhetsverdien av disse forsikringer angår, så kan det ikke være spørsmål om det lenger. Selv-sagt har ikke understatssekretæren talt ut fra sitt personlige kjennskap. Han har bare gitt videre informasjon som embetsmennene i hans ministerium har overgitt ham. Det kan være at han aldri har hørt om Lindemann-planen og har trodd på de informasjonen han ble overgitt

Også luftfartsminister Sir Archibald Sinclair har kanskje også bare gitt videre det som embetsmennene i hans ministerium har meddelt ham da han 31. mai 1943 forsikret Richard Stokes i Underhuset om at «bomberkommandoens mål er alltid militære, men nattangrep på militære mål innbefatter bombekast mot det område hvor de militære mål ligger». (Forfatterens anmerkning: I den nettopp utkomne bok av David Irving «The Destruction of Dresden», Kimber, London 1963, er et fotografi med følgende underskrift: «Luftfartsminister Sir Archibald Sinclair i samtale med en flybesetning etter mottagelse av innsatsordre». Heretter faller det vanskelig å tro at Sinclair ikke visste hvilke ordrer denne bomberbesetning nettopp var blitt gitt).

På samme måte var det med Viscount Cranbourne, dominionministeren, da han

Sir Charles Snow, som ropet Lindemann-planen.

10. februar 1944 meddelte underhuset: «Våre intense angrep på tyske byer skal hindre den fiendtlige krigsproduksjon og om mulig bringe den til stillstand. Royal Air Force har aldri hengitt seg til rene terrorangrep».

Commander Brabner, understatssekretær i luftfartsministeriet, må også være blitt galt underrettet da han 6. mars 1945 som svar til den hårdnakkede Richard Stoke høytidelig karakteriserte som uriktig erklæringen fra det øverste allierte hovedkvarter, avgitt straks etter det forferdelige angrep på Dresden tre uker før, om at dette «var resultatet av en avgjørelse av befalshaveren for de allierte luftridskrefter om å foreta forsetlig terrorbombekasting mot tyske boligkvarterer som et nådeløst middel til å påskynde Hitlers undergang.» Men det spørsmål blir stående igjen, om mange tilhørere i parlamentet har skjenket tiltro til forsikringen fra denne kronens minister, eller om den britiske offentlighet aksepterte den som sannhet da den leste om det i pressen neste morgen.

Det er et spørsmål som absolutt hører hjemme her, fordi nemlig, at da de uhyrligheter som var skjedd i Auschwz ble offentliggjort, ble det i stor utstrekning erklært at den tyske offentlighet måtte ha visst om det som foregikk bak piggråden i hin fjerntliggende konsentrasjonsleir. Angivelig ubekjennskap, ble det fremholdt, frifinner ikke tyskerne for skyldbyrden ved hendelsene. Deres taushet betød stilltiende godkjennelse.

Akkurat det samme argument treffer dog i langt sterkere grad den britiske offentlighets ansvar når det gjelder terrorbombingen. Det er medgitt at bare få mennesker dengang noensinne hadde hørt om Lindemann, men dengang hadde også bare få mennesker i Tyskland noensinne hørt om Eichmann. Altså, skjønt det er tenkelig at et stort antall fanger i en fjerntliggende, strengt bevoktet konsentrasjonsleir ble tatt livet av uten at det ble alminnelig kjent, så var det åpenbart helt umulig å gjennomføre terrorangrepsforetagender som hele Mellomeuropa fra Lübeck i nord til Milano i syd ble truffet av, med tusenvis av fly, uten at arten av angrepet ble alminnelig kjent. For å si det nøyaktig, varte det ikke lenge før enhver i England som gjorde seg det besvær å tenke over saken sannet hva som foregikk. Noen rettferdiggjorde de gruelige blodutgydelser hver natt — uten å ta hensyn til allerede åpent medgitte kjennsgjæringer — med å fastslå at det bare var represalier for de tyske luftangrep på England. Andre ble som Captain Balfour stående ved at ansvaret for disse uopphørlige mord jo i virkeligheten lå hos det tyske folk, for det kunne jo til enhver tid bringe terroraksjonene til opphør ved betingelsesløs kapitulasjon. De mere intelligente representerte imidlertid det standpunkt at Tyskland hadde begynt krigen i 1939 og at ansvaret for alt som hadde fulgt etter dette første skritt også måtte falle på Tyskland.

Efter at det har gått to årtier fremkommer det gjennom en avsluttende analyse at det siste argument innebærer den eneste plausible rettferdiggjørelse for terrorangrepene. Hvis det skulle holde stikk at Tyskland i

Forts. side 7

«Royal Air Force har aldri hengitt seg til rene terrorangrep».

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dshanian

4. «Svette, blod og tårer».

Vi slet så langt våre krefter, og vår begrensede erfaring og øvelse tillot. Vi fikk høre rosende ord, og vi skulle bli dekorert etterpå. Mens våre militære ledere drøftet strategi, og planla og dirigerte operasjonene, slet vi soldater under svette, blod og strømmer av tårer. I et helt år flakket jeg rundt, både bak frontene og på selve krigsskueplassene, gjennomgikk lidelser og krigens redsler, og fikk i sannhet erfare «svette, blod og tårer». Vi slet med telefon og telegraf, måtte også utføre alt forefallende arbeid, som å hjelpe kokken med potet- og gulerotskrelling, hogge ved og fyre i ovnene på feltkjøkkenene, hente proviant kilometervis unna, grave bunkers, og slå opp telter. Og alt dette skulle skje i største hast, og på alle døgnets tider. Det hendte at mannskapene på feltkjøkkenene nektet å kjøre helt frem til oppkommer eller vannsteder, og så var det å hale og dra på vann både 200 og 300 meter, en full bølge i hver hånd, over marker og hauger, for at kokken kunne få maten ferdig i tide. Og alt dette under marsj fra sted til sted.

Det var karakteristisk for vårt befall, at det alltid valgte å la marsjen foregå under de vanskeligste forhold, i tåke, regn, storm og snøføyk, i stekende varme eller bitende kulde, og i nattens mulm og mørke. Og så lydøst som mulig skulle vi rykke frem, på veier, hvor hele området var underminert med sprengstoff, miner og bomber, og i mørket var dette dobbelt farlig. Vi var rasende når vi ble vekket, og dratt ut av bunkers og telter i halvsvøve, for å marsjere videre i ufyselig vær,

og alt ble bare en lidelse.

Men vi skjønnte også, at det var for å herde oss, og at fienden ikke skulle bli vår oss, og sette inn angrep, og overrumple oss. Men når vi var mest utslitt, var feltkjøkkenet der plutselig, og da steg humøret, med utsikten til mat. Et spann med varm mat var forfriskende og oppkvikkende selv om vi måtte spise under åpen himmel, sittende eller stående, ved en telegrafstolpe eller mellom ruiner, eller om vi måtte spise under full marsj, det smakte alltid godt, og gav styrke og utholdenhet, som var en betingelse for å klare alle disse lidelser under svette, blod og tårer.

5. Spill med døden.

For hver dag raste kampene hardere og grusomere over hele den Kertsjinske halvøya. Luftvernartilleri og jagerfly var i kamp med tyske bombefly som svirret rundt og bombet våre militære mål, og byer og landsbyer, hvor røyken lå som et tykt teppe, og hus stod i brann etter tyskernes brannbomber. Alt dette løsnet en helveteslarm på begge sider av fronten. Vi var i krig mot dette grusomme krigsmaskineriet, og mot sult og tørst. Mange av oss hadde geværer uten ammunisjon, og mange hadde ikke våpen i det hele tatt. De som hadde begge deler var i mindretall. Våre offiserer sa at vi skulle ta våre drepte kameraters våpen, og kjempe videre, men dette hjalp jo ikke stort, når de falne var våpenløse.

Det verste var at alle protester og klager var forbudt. Det var krig, og krigens lov fordret at ingen måtte kny mot de allerstørste vanskeligheter. I to-tre dager fikk vi ikke ett brødstykke, bare noe tynn suppe, som ikke kunne mette noen. Veier og bruer var ødelagt, og når det strieregnet, lå hele området dekket av bunnløs søle, hvor biler og hestekjerrer stod fast, og ikke var til å rukke.

Så måtte vi trave i sølen lange veier for å hente proviant til staben og til oss selv. Tyske fly gjorde alt for å stanse denne transporten, og de pepret oss med mitraljøseld, når de oppdaget patruljer med proviant og ammunisjon. Jeg husker en dag da 15 mann av oss skulle tilbake fra lagrene ca. 15 km. borte med brød i ryggsekke, og på marsj mot staben ble vi plutselig overfalt av

Forts. side 7

OLAF HOLM:

Forræderen

Berggrav stoppet «mobiliseringen»

«Mot dumbeten kjemper selv gudene forgjeves».

Romersk Ordtak.

(Men ikke mot uvitenheten).

I.

«Det er kjennsgjeringene som teller, har vi hørt fra høyeste hold, statsministeren. Ut fra denne uimotsigelige visdom er det grunn til å rekapitulere endel kjennsgjeringer, hvorav leseren selv kan trekke sine slutninger. Uvitenheten om hva som foregikk forut for og under den korte krig inntil 8. juni 1940 og den påfølgende okkupasjon er meget stor — endnu. Det er ikke til å unngå, at der må tas med ting, som tidligere har vært dradd frem her i bladet, skal det hele sees i kronologisk orden og sammenheng.

De mange forskjellige **unnskyldninger** for det påfølgende «retts»-oppgjør, skal vi komme tilbake til. Om dem gjelder Goebbels ord: «Jo mindre troverdig en påstand er, dess lettere blir den trodd».

II.

Altså, hvilke kjennsgjeringer var det som førte til de fem lange år, som det fremdeles sutres og klynkes over fra et temmelig lett lokalisert utstrålingsentrum?

Det er en kjennsgjering — endog erkjent — at den elendighet, som landet kom opp i under den annen verdenskrig, har sin opprinnelse i forsvarrets forsømmelse i mellomkrigstiden. Nasjonal Samling var det eneste politiske parti, som tok spørsmål-

et om å bringe det forsømte forsvar på fote alvorlig, og dets leder den eneste som forstod den strategiske og politiske situasjon i Europa. Blant de øvrige politiske partier var det ene ikke bedre enn det annet. De var alle preget av slapphet og synkverving på dette punkt. Et parti ville ha et «vaktvern», hva nu dette måtte innebære — neppe brukbart til landets forsvar ihvertfall — et annet uttalte med rene ord, at det greide seg med en forutseende utenriksledelse, og lederen for partiet lengst til høyre uttalte at «vi vil ikke ha en militær forsvarsminister», m.a.o. hold sakkunnskapen utenfor. Husker vi ikke feil, så agiterte en idag meget prominent politiker på ekserserplassene for revolter sammesteds.

Under den første verdenskrig var **nøytralitetsvernet** på plass fra første stund, skudde i Serajevo, og man bevarte freden takket være en general av her til lands som regel ukjent støpning og en regjering av sterke personligheter, tildels meget sterke, med det eneste mål, eget lands vel, for øye.

III.

Det lykkedes ikke Nasjonal Samling i mellomkrigstiden å fremme sitt syn innenfor Stortinget, takket være de øvrige partiers foranledningen enstemmige skrik mot «å kaste bort sin stemme» på bakgrunn av den til pampevesenets bevarelse geniale valglov.

IV.

Før den tyske invasjon fremsatte, som nu alminnelig kjent, generalstabssjefen og kommanderende general ifølge sin embedsplikt krav til kongen som «har høieste Befaling over Rigets Land-

— slik Quisling gjorde det.

og Sømagt» krav om at hæren «med krig for øye» skulle settes på krigsfot, d. v. s. mobiliseres. Der var da gått nesten to måneder etter første brudd på den høytidelig erklærte nøytralitet. Overfor dette brudd var der fra den forutseende utenriksledelses side ikke gjort annet enn å true med, at gjentakelser ville bli møtt med våpen i hånd; hvilket de ikke ble. Tvertimot ble kystbefestningenes noenlunde øvede besetninger erstattet med uøvet og utilstrekkelig mannskap og — på foranledning av den engelske marineattaché — ble mineutlegging stoppet og utlagte miner tatt opp igjen. En selvsom foreteelse i et land, som erklærer seg nøytralt og å ville hevde nøytraliteten.

V.

Hvis Kongen ikke hadde begrepet — det kan jo være en forklaring og relativt gunstig sådan for ham — at de forutgående begivenheter var brudd på hans høytidelig erklærte nøytralitet med **plikt** til motforanstaltninger, så fikk han ihvertfall vite det nu av de to offiserer. Unnlattelse av å avvise nøytralitetsbrudd fra en part i en krig gir den annen part rett til ifølge folkeretten, å gjøre det selv. Det er likegyldig hvilken av de stridende parter, som bryter nøytraliteten.

VI.

Hverken generalstabssjefens rapport om hans audiens hos kongen eller innberetning fra den av Stortinget nedsatte militære undersøkelseskommissjon er offentliggjort eller tilgjengelige for offentligheten. — Overlege Scharffenbergs henstilling til stortingsmenn om å skaffe respekt for dets egne tiltak og få beretningen offentliggjort har ikke resultert i noe. Har de da alle «svin på skogen?»

VII.

regjering av sterke personkongens (bryske) avvisning av generalstabssjefens plikt-messig fremsatte krav førte til at vi «ble tatt på sengen», hvilket ville vært unngått, hvis kravet var tatt til følge og forelagt i statsrådet.

Mer effektivt enn det som skjedde kunne ikke vårt lands stridsevne svekkes. Jfr. Strl. § 86.

VIII.

Grunnloven fritar kongen for ansvar for de beslutninger, som han treffer i statsråd. Der skal han treffe alle

Forts. side 6

Noen spørsmål til professor Edvard Hambro

I FORBINDELSE MED HANS KRONIKK I «AFTEN-POSTEN» 17. FEBRUAR 1965.

Herr Hambro tar fatt på høyesterettsadvokat Wieseners bok «Seierherrens justis». Hvorfor denne intetsigende kronikk? Er det for å unnskyld og dekke over rettssviket og fortsatt å få folk til å tro at «retts»-oppgjøret var «strengt rettferdig»? Hambro oppnår i hvert fall en ting med sine taler og skrivelser, og det er å gi tilhørerne — leserne det inntrykket at han innerst inne i sitt lønnkammer er enig i at det er mye, mye råttenskap ved «retts»-oppgjøret, grunnlagt på hat og hevn fra de politiske rømlinger i London (Nygaardsvoldregjeringen) for å skaffe seg syndebukker for sin feilslåtte politikk, og med assistanse av den såkalte «Kretsen» her hjemme — denne «Kretsen» dominert av «aggressivt og uavkortet hat» som Lorentz Vogt uttrykker det i «Vern mot Grunnloven».

Det er nesten flaut å spørre en professor i rettsvitenskap om hvilken lovgivningsmyndighet utefront, hjemmefront og motstandsbevegelse har? Det var jo, etter hans mening, disse fronter som skulle utføre justisen etter sine lover. Herr Hambro virker splidaktig med seg selv, og man kan ikke frigjøre seg fra å få det inntrykket at hadde han bare mannsmot nok og vært helt uavhengig og i pakt med sin samvittighet, kunne han blitt en «Zola i Dreyfussaken». Derfor støtter han seg til den approberte oppfat-

Sannheten må erkjennes før eller senere — — .

ning: «Ro om rettsoppgjøret. Det er for tidlig å felle noen endelig dom om det som skjedde under okkupasjonen». Det samme sier alle som er plaget av en slett samvittighet, og som tynges av redslen for å bli stillet til ansvar for rettssviket.

Herr Hambro skriver: «Vi har stort sett grunn til å være tilfreds med det som skjedde i 1945 og i de første år deretter». Hvem er nå dette vi? Hvem representerer dette vi?

Han skriver at «adv. Wieseners argumenter er ikke nye og det er vel neppe noe i denne boken som ikke er kjent før».

Boken er formentlig ikke beregnet på Edv. Hambro og hans meningsfeller, som fremdeles taler og skriver ut fra følelser og stemninger og ikke ut fra forstandige vurderinger, men hos den store hop som bare får sin orientering fra en, «ensrettet og kjonert presse», som major Sagen uttrykker det i «Eit politisk falittbu», har boken sikkert sin misjon. Men hva nytt er det nå herr Hambro kommer med? Samme lek-sen som han har lært så godt og som han med stor veltalenhet lirer av seg: «Ro om rettsoppgjøret. Historiens dom er det for tidlig å felle».

Han skriver: «Det kan hende at enkelte dommere ikke var uavhengige nok fordi de selv var engasjert». Der sa Hambro et sant ord. Det kan vel neppe være tvil om at det var dommere som var kommet i et kriminelt forhold til sitt dommeransvar. Dommere som dømte etter sin juridiske overbevisning, ble sjaltet ut som ikke brukbare. Man hadde bare bruk for paroledommere. — Hambro skriver: «De er jo i stand til å tenke de folk

Forts. side 6

Forræderen -

(Forts. fra side 5)

sine funksjonsmessig bestemte avgjørelser. Et eventuelt forsøk for anledningen på en utvidende fortolkning (a la Erik Solem) av Grunnlovens § 5 vil være en erkjennelse av forræderiet.

IX.

Så kom 9. april, da Quisling oppfordret til å stanse «mobiliseringen». Der var, som nu kjent, ikke besluttet eller foretatt noen mobilisering. Det hele oppstyr skrev seg fra en uttalelse i farten av utenriksministeren til en avisreporter. På samme måte førte et annet rykte, hvis opphav det ikke har vært mulig å efterspore, til at der oppstod panikkartet forvirring i Oslo med forsøk av befolkningen på å evakuere byen. Quisling bragte og gjenopprettet ro i dette kaos — ikke omvendt.

X.

Quisling er qua offiser, og offiserer i det hele tatt blitt tillagt en større plikt til å forsvare landet enn folk forøvrig. Plikten til å forsvare landet er ikke gradert. Jfr. Grunnlovens § 109: «Enhver Statens Borger er i Almindelighet lige forpligtet i en viss Tid at værne om sit Fædreland, uden Hensyn til Fødsel eller Formue». Plikten er altså den samme for kongen som for uteliggeren, men man venter seg jo mer av den første, endog et lysende eksempel. I 1940 sviktet landets konge, et forhold som føles som en skam for alle landets borgere og som man på en nesten løyerlig måte søker å dekke over på forskjellig vis, lukke øynene, holde seg for ørene overfor kjennsgjerningene og sette opp statuer o. l.

Så smertefullt det enn kan være for noen hver, så må nok sannheten før eller senere erkjennes. Den er forresten underveis!

XI.

Som offiser og av anerkjent fremragende kapasitet, hadde Quisling større forutsetninger enn de fleste for å se, hvor det hele ville bære hen med denne «mobiliseringen» og en krig med jordens dengang sterkeste krigsmakt. Han oppfordret konge og regjering til å følge kong Christian av Danmarks eksempel, hvilket regjering og Storting gjorde. Men flere bud til kongen om å gjøre det samme og vende tilbake ble mottatt på chikanøs måte. Resultatet måtte bli, hva det også ble, landets erobring istedenfor okkupasjon, som når man engang hadde stelt seg slik, var langt å foretrekke og dessuten tilbudt.

Det var ikke som offiser,

men som leder av et lovlig politisk parti, at Quisling reiste sin aksjon for å unngå en hensiktsløs kamp og dens elendighet.

XII.

Samtidig med Quisling foretok biskop Berggrav på eget initiativ sin aksjon med det samme mål som Quisling. Han oppsøkte den tyske befalshaver i Oslo, og i forståelse med ham og med hans hjelp, drog han opp på Krok-skogen, hvor han gjennom en megafon oppfordret de ungdommer, der som følge av ryktet om mobilisering hadde begitt seg iveri, til å vende hjem igjen.

Derefter drog Berggrav til Åre i Sverige for å tale utenriksministeren tilrette. Det lykkedes også, men denne torde ikke foreta seg noe nu — av frykt for England, hvis «hjelp» han hadde tilkalt.

Enten er både Berggrav og Quisling begge forrædere, eller ingen av dem.

XIII.

Kommen så langt som til Hamar var statsminister Nygaardsvold overfor en forespørsel fra oberst Jensen fullstendig i villrede med, om der skulle løsnestrudd eller ikke. Ved nærmere ettertanke slo han og regjeringen inn på Quislings linje og fikk Stortingets enstemmige tilslutning til det. Kommen så langt som til Trysil sendte kongen bud til regjeringen at han for sin samvittighet ikke kunne godta beslutningen, som etter hans mening ville suspendere parlamentarismen. Og dermed løp han sin vei inn på nærmeste nøytralt område, overlatende til regjeringen å greie opp, hva han hadde stelt til. I Sverige skulle han etter folkeretten vært internert, men svenskerne ønsket åpenbart ikke fortsatt maskepi med England. Svenskerne ville ha ham ut av

SJOKKPRISER

Marinekikkerter til enestående priser. — 1. kl. optikk «hard coated», antirefleksbeh. korrigeret, får derved **STØRSTE LYSSTYRKE OG SKARPHET.**

Justerbar øyenbredde, personlig micro-synskorrigering. Prismekikkertene er trippeltestet, men kontrolleres også her før de sendes ut.

7×50 kun kr. 144,— + porto
8×50 kun » 152,— + porto
10×50 kun » 159,— + porto
12×50 kun » 164,— + porto

Svinelærsveske og komplett utstyr inkl. 3 års skriftlig garanti. 8 dager full retur-rett.

Billert merk.:

JAPAN IMPORT

JOHAN SCHARFFENBERG

Sannhet og rett som etikett — enstemmig vedtatt. Men som konkret realitet — frynset og medtatt.

Sånn er vår jord. Edel av ord. Glemmer sin lære. Leve i rett er ikke lett. Det lar vi være.

Brysomme krav Kutter vi av, slår av for kjente. Smertelig få evner å stå rakt konsekvente.

Redelig ferd får ikke verd efter sitt gode. Doktor, De er bortkommen her, født på en feilaktig klode.

A. W. (1959).

Denne hyldest fra en viss advokat A. W. ble sendt Scharffenberg for 6 år siden. Vi har fått den fra en abonnent som tar ansvaret for at vi publiserer disse gode ord uten fra forfatteren innhentet tillatelse. Han har for tiden så mye å svare på og for, at vi ikke har villet bry ham.

svensk område og jaget ham hjem igjen, så han kunne føre sin krig selv. (Majestetens påberopte loyalitet og samvittighetsfullhet overfor Grunnloven viste seg i Skanckesaken å være bare munnsvær).

XIV.

Et medlem av regjeringen ble sendt til kommanderende general Laache, hvor han ga en muntlig oppvisning i «rabies militaris». Generalen hadde nu fått nok, han tok sin avskjed med den beskjed at der ikke var mer å gjøre militært sett. Samme standpunkt som Quisling, Berggrav, Regjering og Storting. Major Langeland i sin beslaglagte (!) bok: «— det var han som hadde rett med hensyn til situasjonsbedømmelsen». Årsaken til at også generalstabssjefen forsvant ut av bildet er ikke opplyst.

General Laaches efterfølger Ruge ville føre krigen med engelske tropper, som utenriksministeren formentlig hadde forutsett! og, angivelig på regjeringens vegne, hadde bedt om, og fått løfte på «øyeblikkelig og tilstrekkelig».

Kommen så langt som til Øyer, tok statsminister Nygaardsvold, for å spare liv i en hensiktsløs kamp, atter opp tanken om å komme til en ordning med tyskerne,

Noen spørsmål -

(Forts. fra side 5)

som ikke er enig med ham (Wiesener) også». Ja, sikkert, særlig når det gjelder å dekke over og bortforklare den største rettsskandale i norsk historie.

Er Hambro ukjent med at Wiesener er i godt selskap med sin oppfatning av rettsoppgjøret? Høyesterettsadvokat Leif Rode (A. P. 567-1945) sa de kloke ord at «oppgjøret går oss over hodet og kan bli en landsulykke», og han tok ordet for «påtaleunntatelse i stedet for den overdrevne utrenskning». Høyesterettsadvokat Gerhard Holm stilte seg i opposisjon til Høyesterett. Han hevdet at «et nakent medlemsskap i N. S. skal ikke kunne betegnes som landssvik». Han sa: «Det var dårlig psykologi å brennemerke alle NS-medlemmer som landssvikere og det var også kortsynt politikk». Av Høyesterett stemte 4 dommere mot straffbarheten i NS-medlemsskap. Og konferer professor dr. juris Jon Skeie: «Landssvik».

Kan herr Hambro forklare hvordan disse jurister kunne ha en slik oppfanning av medlemsskap i NS, hvis det ikke var ut fra juridiske vurderinger.

Herr Hambro skriver: «Men det er fremdeles en utstrakt mening at noe måtte gjøres for å straffe dem som sviktet i okkupasjonens år».

Så enig, så enig.

Men hvem var det nå som sviktet? Det burde herr Hambro gjøre nærmere rede for i sin svada forøvrig. Eller er også han så innpisket av rettssvikernes justis at han ikke er i stand til gjøre seg opp en selvstendig mening?

For rettssvikernes vet vi at det var nok å stå i NS' kartotek for å bli stemplet som sviker.

Hva var det så disse kartotek-medlemmene svek? Det var jo NS tyskerne hadde bry med, ikke bry med de servile jøssinger, som logret for tyskerne når det

men ble hindret heri av den nye kommanderende generals selsomme tillit til både løftet om og verdien av de lovede engelske tropper. Det viste seg å være noe ubrukelig rask. (Enkelte av befallet utstyrt med golfkøller!).

XV.

Efter en «forunderlig krig» blåste Kongen denne av i Tromsø. Denne gang i statsråd. Derefter begav han seg til England og tok opphold i en villa, relativt farefritt beliggende på Skotlands vestkyst.

(Fortsettes).

Olaf Holm.

var utsikt til å oppnå fordeler.

NS tok åpen avstand fra regjeringen Nygaardsvolds landsforræderske politikk og som førte landet vårt inn i krigen. Regjeringen trengte syndebukker.

Herr Hambro, var det ikke svik Administrasjonsrådet drev med når det gikk fienden til hånde på så mange måter, enda mens kamp-handlinger pågikk nord i landet? Og når myndighetene i Trondheim truet arbeidsfolk til å melde seg til arbeid på Værnes flyplass, som tjente som base for de tyske flyene som bombet i Nord-Norge? Hva med de hundre tusener av norske arbeidere som arbeidet på de tyske militære anlegg?

Hva med Oslo-bispens Nordmarks-tur? Tenk om det hadde vært en NS-mann i hans bukser?

Følgen ville ha blitt nakkeskudd. Men bispen, fikk ikke han storkorset? Likhet for loven, herr Hambro? Mordere og røvere blir frikjent, og hederlige, bra mennesker som gjør hva de evnet for å vareta norske interesser overfor okkupanten blir dømt til flere år innenfor piggråden og dertil gjort til raka fant økonomisk. Feldmanns-morderne blir frikjent for sin bestialske handling mot det jødiske ekteparet som var overlatt i deres varetekt. Var det ikke en kjent lagmann som hadde den saken til behandling? Hva med den norske forretningsstand som kappedes om å bli medlem i det tysk-norske selskap? Var ikke det samarbeide med fienden, herr Hambro?

Herr Hambro mener åpenbart at regjeringen i London hadde myndighet til å gi straffelover, og med tilbakevirkende kraft for å ramme den hjemmeværende befolkning, som ikke hørte til dens stemmekveg. Det er vanskelig å skjønne hva slags jus Hambro representerer annet enn «Seierherrens justis».

Han må forresten ikke ha oppfattet hva som ligger i uttrykket «Seierherrens justis».

Til slutt skriver Hambro «at det var bedre å gjøre det (oppgjøret) i lovlige former selv om de var langt fra ideelle enn i lovløshetens og krigens og hevners tegn». Ja, men det var jo nettopp slik oppgjøret ble i lovløshetens og hevners tegn. Skjønner ikke Hambro det ennå bør han blant annet lese «Landssvik» av professor dr. juris Jon Skeie, for er det noe herr Hambro åpenbart trenger å sette seg inn i, så er det de norske lover som rettssvikernes ikke har hatt anledning til å klusse med. Nasjonal syndebukk.

QUISLING OG H? —

(Forts. fra s. 2)

ning gjorde det i Danmark. Men hva hjelp det at Stortinget ville fred når det står i Gunnloven at Kongen har rett til å «begynne Krig til Landets Forsvar og slutte Fred».

Kongen stoppet statsministerens og Stortingets forsøk på å komme tilbake til Oslo ved ganske enkelt å reise sin vei. Kanskje til Sverige?

Kongen hadde da for annen gang nektet å ta imot den tyske minister Bräuers tilbud om «danske tilstander», og denne gangen mot viljen til et flertall av regjeringen og Stortinget. Og han nektet på den måten at han unnlot å svare og bare reiste sin vei.

Og denne gangen stod heller ikke Quisling i veien for ham, for Kongen reiste fra Hamar senest ved 7-tiden om kvelden den 9. april og Quisling dannet sin regjering klokken 1/28.

Hvorfor har da Kongen sagt til det norske folk at Quisling stod i veien for ham, når det ikke er sant?

Det ble fra aktorats side gjort meget store anstrengelser for å forskyve Quislings regjeringsdannelse frem i tid, slik at Kongen med rette kunne ha sagt at Quisling stod i veien for ham. Ja, man har endog tatt usannheten i sin tjeneste for å nå målet. Særlig var det om å gjøre første gang Quisling kalte seg stats-sjef eller regjerings-sjef. Dette fant man i en telefonsamtale som Quisling hadde med oberst Hiorth på Elverum en gang i løpet av 9. april. Da presenterte telefondamen som formidlet samtalen Quisling som «stats-sjef».

Jeg siterer fra straffesak mot Quisling side 154.

«Lagmannen (til oberst Hiorth): Ble De ikke overrasket da hr. major Quisling presenterte seg som stats-sjef?

Hiorth: Det var ikke ham som gjorde det, det var telefondamen som sa dette til meg».

Tidspunktet for denne samtale er meget lett å finne. Det ligger i samtalen selv.

Annæus Schjødt spør Hiorth. Jeg siterer:

«Aktor: Hva ble sagt under den telefonsamtalen? Vil De være så snild å referere det så nøyaktig som mulig.

Hiorth: Han sa: Dette er Quisling. Marxistregjeringen er nå på vei fra Hamar til Elverum og akter å flykte videre til Sverige — — —».

Legg merke til ordet **nå**. Altså telefonsamtalen fant sted **nå**, mens regjeringen Nygaardsvold satt på toget mellom Hamar og Elverum mellom klokken 7 og 8 om kvelden den 9. april 1940.

Koht skriver i sin bok «Frå skanse til skanse» side 37:

«Stortingsmøtet på Hamar fekk eit skrammeleg avbrot i 7-8 tida om kvelden — — —. Eit ekstratog stod ferdig på stasjonen og skulde ta alle til Elverum — — —».

Men Annæus Schjødt skammer seg ikke for i sin tiltalebeslutning mot Quisling å skrive:

«Han dannet 9. april 1940 en regjering — — og gav i den anledning samme dag ca. klokken 12 oberst Hiorth telefonisk ordre om å arrestere regjeringen Nygaardsvolds medlemmer».

Tidspunktet for samtalen med oberst Hiorth og dermed tidspunktet for første gang Quisling kalte seg stats-sjef, har Annæus Schjødt tatt rett ut av luften. Men vi ser hva det skal tjene til. Det skal tjene til å rettferdiggjøre Kongens ord om at Quisling hadde skylden for at Kongen ikke reiste tilbake til Oslo fra Hamar når både Stortinget og statsministeren ønsket det.

Men Quisling stod ikke i veien for Kongen den 9. april.

Først etter at Kongen for annen gang hadde avslått minister Bräuers tilbud om fred i Norge og dratt sin vei fra Hamar, kalte Quisling seg for første gang for stats-sjef.

Da Kongen omsider tok imot Bräuer på Elverum den 10. april, så var det fordi han da hadde Quisling å skyld på. Nu kunne han trygt fortelle Bräuer at han ikke ville reise tilbake til Oslo for nu hadde Quisling dannet regjering og nu stod Quisling i veien for ham. Men Quisling stod bare i veien for ham én dag. Allerede den 11. april sendte Bräuer bud gjennom ekspedisjons-sjef Johannesen, som satt på plass i Utenriksdepartementet, til Kongen at Quisling kunne droppes. Koht sier side 55 i sin bok «Frå Skanse til skanse»:

«Men så vart det eg som tok imot i telefonen ei melding som Bräuer hadde diktert til ekspedisjons-sjef Johannesen: Bräuer ville gjerne koma og tala med Kongen om «visse nye framlegg». Da eg gav denne meldinga til Kongen, bad han meg svara at om Bräuer hadde nye framlegg, kunne han gje dem til meg, — og etter det svaret hørte vi ikkje noko meir fra Bräuer».

Kongen av slo nu for fjerde gang Bräuers tilbud om «danske tilstander», og nu stod ikke Quisling i veien for ham lenger.

Og det som Koht sier at «etter det svaret hørte vi

ikkje noko meir fra Bräuer», er ikke korrekt.

For femte gang sendte Bräuer Kongen tilbud om å vende tilbake til Oslo, og denne gang gjennom biskop Berggrav, med beskjed om at Quisling ikke stod i veien.

Biskop Berggrav gav beskjed til Kongen på vegne av de kretser som siden dannet Administrasjonsrådet at Quislings kandidatur som statsminister var sløffet.

Og vel å merke: **Beskjeden kom frem.**

Biskop Berggrav skriver i sin bok: «Da kampen kom» side 18:

«Mens de satt her (pastor Johs. Smidt og presten Günther) ringte telefonen kl. ca. 19,30 (lørdag 13. april). Det var Stockholm. Herr «Wollebæk» (den norske minister i i Stockholm). Han ville gjerne høre hva det gjaldt. Jeg svarte at mitt inntrykk var at den tyske minister fremdeles var åpen for forhandlinger og at betingelsen Quisling ikke lenger var så sterk».

«Wollebæk lovet å gjøre hva han kunne for å bringe beskjeden fram».

«Jeg tok telefonen til Bräuer og spurte om hva jeg hadde rett til å si om spørsmålet Quisling. Bräuer svarte: Selv om forutsetningene for de første forhandlinger ikke egentlig er til stede, vil vi betrakte situasjonen slik den var om morgenen den 9. som fremdeles gjeldende, men spørsmålet Quisling behøver ikke lenger stå i veien. Der skal kunne finnes en ordning med ham. Dette punkt er altså ikke lenger sentralt».

«Bestilte ny telefon til Wollebæk. Fikk forbindelse straks. Klokken var litt over 20. Wollebæk begynte med å si at min forrige meddelelse allerede av ham var bragt fram. Han noterte derpå ordlyden av Bräuers ord.

Hele kvelden ustanselige telefonkonferanser og besøk på kontoret. Underrettet fylkesmann Christensen om samtale med Stockholm».

Altså 4 ganger hadde Kongen anledning til å komme tilbake til Oslo og få «danske tilstander» uten at Quisling stod i veien for ham. 2 ganger kunne han ha fått beholde Nygaardsvold som statsminister. Og Nygaardsvold var villig.

Og 2 ganger kunne han ha fått fylkesmann Christensen som statsminister.

Og han var også villig, og bak ham stod presidentskapet og et flertall av Stortinget.

Den 9. april 1940 ønsket hele folket at Kongen skulle bli i landet, og folkets representanter ønsket at Kongen skulle gjøre det som Quisling gjorde — ta imot fred og «danske tilstander» av

Skyld og —

Forts. fra side 4

1939 vilkårlig og uten forutgående provokasjoner hadde overfalt sine fredselkende naboer, så ville disse fredselkende naboer også ha rett til å verge seg med alle de til rådighet stående midler, også med terrorbombing. Spørsmålet om bombeangrep kan rettferdiggjøres avhenger derfor helt av ansvaret for krigsutbruddet i 1939. Dette spørsmål vil i fortsettelsen av anførselene som vår tids nøkkelpromblem bli undersøkt videre, for av dets løsning beror så mange, mange andre uløste problemer som henger sammen med det.

Inntil for kort tid siden var man i England fremdeles av den mening at temaet terrorangrep ikke stod for en undersøkelse, og så ble den slags drøftelser behengt med et strengt tabu som også i vidtgående utstrekning var effektivt. Av den grunn ble det i løpet av tyve år praktisk talt intet kjent i England om masseangrepet på Dresden, en hendelse uten sidestykke i europeisk historie. I 1948 skrev riktignok forfatteren en liten bok med tittelen «Advance to Barbarism» under pseudonymet «A. Jurist», hvor han hen-

viste til ødeleggelsen av Dresden som «det i en eneste grufull natt nådde kulminasjonspunkt av den fulle og siste konsekvens av hin uenighet som Europa var grepet av i århundrer». Men boken bød ikke på enkeltheter om denne grufulle dåd, og det ganske enkelt fordi det ikke stod noen til forføyning. Trass i det nevnes som en randbemerkning at boken ble strengt boikottet av pressen. Fem år senere kom en sterkt utvidet utgave ut i USA *) med adskillige enkeltheter fra tyske kilder, først og fremst fra Axel Rodenbergers «Tod von Dresden». Det er allerede temmelig bemerkelsesverdig at bortsett fra de kjennsgjeringer som ble avslørt i denne bok, som likeledes ble negligert av den britiske presse, så fantes det først i 1963 med fremkomsten av boken «The Destruction of Dresden» av David Irving en fremstilling på engelsk av denne krigsforbrytelse uten sidestykke.

*) Nelson Publishing Company, Appleton/USA. Senere på tysk på Nölkerverlag, Hamburg 1954, 2. reviderte utgave Priester-Verlag, Wiesbaden 1962, nu Damm-Verlag, München.

MED EN SOVJETSOLDAT —

(Forts. fra s. 4)

tyske Messerschmitt-fly. «Ned på bakken» skrek en, og alle stormløp til den ene veisiden, og kastet seg ned i grøften, unntagen jeg, som ble stående urørlig midt på veien. Det var som jeg hørte en stemme som befalte meg å bli stående og ikke løpe. Den tyske flygeren som braste over oss i rasende fart, fyrte løs på dem som lå i grøften, og ikke på meg, sikkert med den tanke at de var et større mål. Flyet gjorde en sving, og kom tilbake rett mot meg. Jeg skjønte at nå var jeg målet. «Kast deg ned da mann» skrek de andre, og så følte jeg at her gjaldt det liv eller død. Jeg kastet meg ne-

Tyskland. Men Kongen gikk mot folkets vilje og fulgte den engelske minister Sir Cecil Dormers politikk, og ville ikke ta imot fred og ordnede forhold i Norge. Og siden har han gitt Quisling skylden. Men sannheten er den at Kongen har skylden, for hadde han kommet tilbake til Oslo fra Hamar den 9. april klokken 1, før Quisling dannet sin regjering, så kunne nordmennene ha fått Nygaardsvold som statsminister, eller en annen «god nordmann».

Orvar Sæther.

segrus i en fordyppning ved siden av veien, og hørte tatttatta, og maskingeværslavene sprutet i bakken rundt meg, men heldigvis uten å treffe. Dette gjorde vel flygeren rasende, og nå kom han nok tilbake for å få ram på meg, tenkte jeg. En stund lå vi der vi lå, og ventet på et nytt angrep. Ingen av våre fly var å se, så at vi var helt hjelpeløse mot den mordlystne flygeren. Men merkelig nok forsvant flyet, og jeg reiste meg opp, og gikk bort til mine kamerater på den andre siden av veien. En av dem var lettere såret i armen, og noen prosjektiler var gått gjennom et par ryggsekker, og hadde laget huller i brødene.

Nå begynte et lett regn, men det gikk over til hagl, som var store som hønseegg. Vi stod der på åpne marken, men vi fant en utvei. Vi stilte oss tett sammen med ryggene mot hverandre, og holdt ryggsekkene med brødene over hodet, og dekket oss mot de voldsomme, livsfarlige haglene. Vi så at de med stor kraft brøt ned telegraflinjene. Men etter en stund stoppet uværet, og vi kom uten flere uhell tilbake til våre avdelinger. Alle mente at det var et under, at vi var ilive, men selv takket jeg Gud for hjelpen.

Slutackordet —

(Forts. fra side 1)

omvæltninger satte verden i næstan værre gungning än krigsperioden.

Guld stod høgt i klang och jakten efter penningvinster var då som nu den dominerande faktorn i allt som hände och skedde. Efteråt skulle världen säkras för krig och allt vad världen hade av «fredsälskande» makthavare blåste i fredstrumpeter på alla tänkbara tungomål och i alla de tonarter, som världspress och andra propagandorgan kunde igångsätta.

Det blev betraktat som landsförräderi och svek mot mänskligheten att röra vid så «heliga» ting som guldets okränkbarhet och penningens i lag fastslagna vinstmetoder. Sannerligen, det var ej att undra över, att et ramaskrik utan världshistoriskt mot stycke höjdes, när Centraleuropa och dess ledare gjorde revolt mot guldets och helt fräckt i handling visade att det allenast var de positivt skapande gärningarna och ett ekonomiskt utnyttjande av naturens rikedomar, som möjliggjorde mänsklighetens levnadssätt.

Världens «fredsälskare» igångsatte alla sina propagandaresurser och mobiliserade allt tänkbart motstånd för att hindra Centraleuropas växande välstånd och makt. Hela Östern revolutionerades till marxistiskt slavbundna maktkoncentrationer. Som alltid i världshistorien lyckades «fredsvännerna» framkalla ett krig — 2dra världskriget — mot Centraleuropa och dess «vettvillige» ledare. Guldets, penningvinsterna, børsjobberiet och all slags handel stod i dödligaste fara. Världen mobiliserades i befrielsekriget. «Religionernas ledare» återfunnos — som sedvanligt — bland uttolkarna av vad mänskligheten borde tro och beakta i denna gigantiska kamp.

Mitt under kriget fingo vi skåda det uppbyggliga spektaklet av Atlantchartans tillkomst, där de «stora» fredsälskarna under avsjungandet av «Framåt, Kristi stridsmän...» fastslogo att så fort de lyckats krossa Centraleuropa och dess ledare skulle världen sedan få uppleva en strålande period av välstånd och «Frihet från fruktan och nöd». Dessförinnan måste fienden under-teckna en villkorlös fred innefattande framförallt återgång till guldmyntfoten och penningvinsternas förnyade lagliga företrädesrättigheter.

Nå, vi fingo uppleva fredsutbrottet och segrarnas hatiska och skrupelfria behandling av de besegrade. Envar, som uppträdde till försvar för allt det goda som utträttats i Centraleuropa behandlades likaledes som en fredlös världsförande, som absolut borde

förhindras att på något vis kunna förtjäna ett levebröd. Det räckte med att kalla en dylik individ för «nazist» och därmed var domen fallen.

Undertecknad, som redan från tidiga ungdomsår varit belastad med en obetvingelig lust att söka skapa positiva gärningar till mänsklighetens bästa fick effektivt lära sig att en alltför «annorlunda uppfinnare» vore en för samhället obehaglig individ. Då och då måste jag för att kunna livnära mig och familj ägna mig åt affärsliv och igångsatte under årens lopp tvenne ingenjörsfirmor, vilka dock snarast möjligen överläts till andra för att bättre kunna ägna mig åt de uppgifter för vilka jag skapats. Min erfarenhet resulterade i «att när jag ägnade mig åt affärer, då kunde jag åstadkomma inkomster, medan min uppfinnarverksamhet sannerligen ej kunde ge lön för skaparkraft, mödor och kostnader».

Jag hade iakttagit att Centraleuropa varit på väg att lösa en del av de problem, som kunna skapa effektiv ekonomi åt länder och folket. Började därför den kamp, som alltjämt fortsätter. Slog ett första slag med skriften «Guldets trollmakt», som utkom strax före utbrottet av 2dra världskriget. Men jag fick snabbt lära mig, vilket våldsdåd, som jag därmed begått mot den härskande Mammonskulten. Eftersom dess innehåll ej kunde bestridas tillgreps maktens farligaste vapen. Tystnad och ihjältigande. Ve den journalist, som enbart vågade viska om dess existens.

Återigen börjar den «fredsälskande» propagandan skapa förutsättningar för ett krig — 3dje världskriget — vars helig ändamål trots alla arter av kristna och okristna toner och strömmar av välklingande ord — är bevarandet av Mammonskulten. — Världspress och alla övriga propagandaorgan instämna i franske ledarens krav på att guldets är den absoluta nödvändigheten för världens bestånd, samt att inga hinder må resas mot penningens lagliga vinster genom obegränsad handel och produktion.

Vi ha dessliques nyss skådat vilka fantastiska hyllningar arrangerats vid begravningen av en av tidens allra största fredsfurstar, vilkens fredsgärningar skapat enorma rikedomar åt hela hans släkt, medan hans land och folk nu står vid ruinens brant, trots dess bestående motto «business as usual».

I Öster såväl som i Väster står penningvärdena vid ruinens brant trots allt vällovligt schack till behag för guldets makt och penningens

JOHANNES v. LEERS DØD VEL TALT

Fra Kairo meldes at professor dr. Johannes von Leers er død som følge av en hjertelidelse. von Leers, som var en av de mere fremtredende skikkelser i dr. Goebbels propagandadepartement har vært bosatt i Kairo efter at Tyskland brøt sammen. Han har gjennom årene vært ut-satt for en uopphørlig hets og ble i verdenspressen fremstillet som både leder for en nazistisk undergrunnsorganisasjon og som president Nassers rådgiver. Intet av dette var naturligvis sant. Han ernæret seg i Kairo som lærer og hadde overhodet aldri snakket med Nasser engang. Derimot skrev han i årenes løp en lang rekke artikler fra sitt nye hjemland, bl. a. i FOLK OG LAND.

KINESERNE FÅR UBÅT-RAKETER

Eftersom motsetningene tilspisser seg i det fjerne østen kan det ha sin interesse å notere at de kinesiske ubåter nu skal utstyres med raketter. Det dreier seg ifølge DEUTSCHE WOCHENZEITUNG riktignok bare om raketter med konvensjonelt sprengstoff og en rekkevidde på 500 til 600 km, men likevel er USA's etterretnings-tjeneste sterkt interessert.

SOPHIA LOREN BOIKOTTES

De 13 land i den arabiske liga har vedtatt ikke mere å gi filmskuespillerinnen Sophia Loren innreisestillatelse da hun i arabernes øyne er ensidig israellorientert.

förtjänstintressen. Varför då undra över att det så intensivt baxas samman för igångsättandet av tredje världskriget? Mammonskulten har ju alltid sökt skydda sig genom att inbilla mänskligheten att det är kriget som orsakar inflation, medan i verkligheten krigen åstedkommes, när av kulten orsakad inflation nödsakar krig för att rädda Mammons herravälde.

Nyss fingo vi se hur en av världens största affärsorganisationer tilläts att i vårt Sverige, där en Gustaf Vasa och en Olaus Petri såsom Martin Luthers efterföljare, i Sveriges förnämsta stads- hus ohöjtt fått driva sin propaganda för ett förnyat införande i Norden av denna religion, som lyckats förvandla sin kristliga verksamhet till synnerligens lukrativ affärsrörelse.

Idag stå vi alltså inför fullbordandet av denna ödes-digra historiska period —

Det hender at de en minst skulle tiltro det sier et forløsende ord. Det gjelder blant annet den kjente britiske Labourpolitiker på ytterste venstre fløy, den jødisk fødte Richard Crossman som i PARTISAN REVIEW skriver: «Jeg har en sterk mistanke om at om noe slikt som tyve år vil en med pinlig uvilje se tilbake på det hykleri en viste omkring 60-tallet da man lukket øynene for den rasisme som rådet i det svarte Afrika samtidig som man fordømte sydafrikanernes apartheid. — — — Jeg kan kanskje også koste på meg å nevne den «anti-anti-neger-hysteri» som får i og for seg bra journalister til å mørklegge ugjendrivelige beviser for at faktisk også negere kan begå forbrytelser når de lager istand oppløp og som har fått bokanmeldere til i lyriske ordelag å lovprise negerforfattere for bøker som ville blitt bedømt helt annerledes om de var blitt skrevet av forfattere med en annen hudfarve». Vi skulle tro at Crossmans ord har minst like stor adresse til nordmenn og da kanskje først og fremst til hans egne meningsfeller på den ytterste venstre fløy.

NATURLIGVIS

Norges såkalte utviklingshjelp tar tydeligvis sikte på å utvikle noe av hvert. Iallfall opplyste en kronikør i Fjernsynet nylig at den indiske forbundsstat Kerala, hvor Norge har satt inn sin berømmelige hjelp er den eneste kommunistiske forbundsstat i India. Går pappa Gerhardsen og hans menn i barndommen? Eller kanskje rettere sagt i den røde ungdommen?

som verkat i 5.000 år — genom ett 3dje världskrig. Här gäller för mänskligheten att välja vilket slutackord det nu önskar skall spelas upp till ett avgörande om antingen ett än hårdare slaveri under Mammons piska under tusentals år framöver eller befrielse från alla de falska nationalekonomiska lärar, som genomsyrar och förkväver allt vad verkligt sunt förnuft kan åstadkomma. Det hela är ju så enkelt blott vi krossar guldets makt och förvandlar penningen uteslutande till den tjänare, den vid sitt upphov var tänkt att vara. I egenskap av lagligt kapital kan penningen blott åstadkomma mänsklighetens fördärv.

Stockholm den 15/2 1965.

Erhard Fliesberg.

KOSTBAR FORNØYELSE

Erhards Wirtschaftswunder-Tyskland har som kjent ikke bare kostet på seg et brudd med araberstatene til fordel for Israel. Det har også bestilt seg et besøk av den evindelige dronning Elisabeth av Lillebritannia. Besøket skal finne sted i siste halvdel av mai. Ekspertter regner med at en vil trenge rundt regnet 50.000 politifolk rundt omkring i Bundesrepublikken for å passe på dronningen og opprettholde ro og orden når det tyske folk stormer til for å hylde overhodet for den makt som ikke nektet seg noe da det gjaldt å knuse det tyske rike. Det er stillet omtrent 1 million kroner til disposisjon til utvikling av besøket, men informerte kretser frykter for at det ikke vil strekke til. Og attpåtil har tyskerne den ubrukelige britiske Rhinarme å fø på.

LYKKELIG UVITENHET.

Den røde hærs innmarsj i Tyskland og Øst-Europa var som kjent ledsaget av en orgie av mord, voldtækt og plyndring. Ofrenes antall gikk opp i millioner. Likevel er en i Sovjetsamveldet like uskyldig uvitende om sine krigsforbrytelser som de berømmelige gode nordmenn er det. Iallfall svarte presseattachéen ved sovjetambassaden i Bonn på spørsmål om sovjetsoldater som hadde begått krigsforbrytelser i Tyskland ville bli stilt for retten i Sovjetsamveldet at han ikke kjente til at det var begått slike forbrytelser!

TANNLEGE

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser.

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land